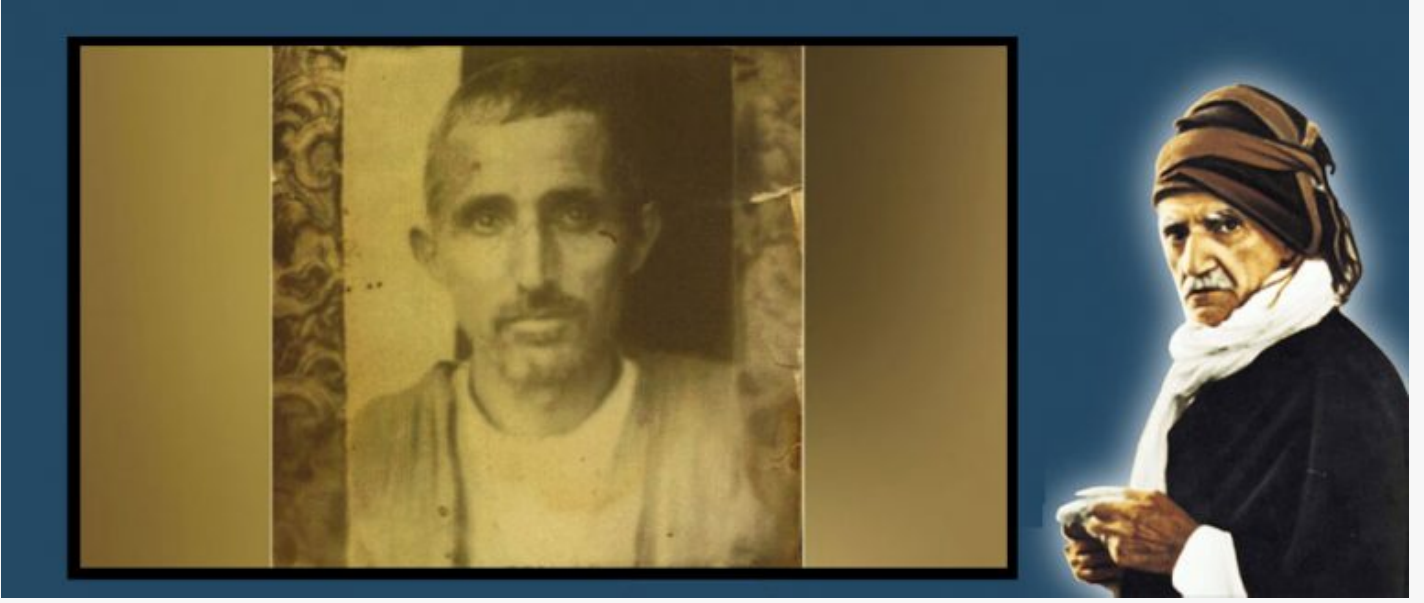

Hocam ehl-i velâyet ve keşif idi

Hafız Ali Efendi'nin talebelerinden Hasan Ergünel:

Merhum Hafız Ali Ergün, İslâmköy'ünde (Isparta), babadan kalma, kendisine ait olan kerpiçten yapılı mütevazi bir evde dünyaya gelmiştir. (Hafız Ali'nin evinin yerinde şu anda Kız Kur'an Kursu bulunmaktadır.) Doğumu mahkeme kayıtlarına göre Hicrî 1317, Milâdî 1896'dır.

Hafız Ali Efendinin babasının adı ise Fazlı'dır. Fazlı Efendi'nin oldukça mütevazi, dindar ve dürüst bir yapıya sahip olduğunu Fazlı Efendi'yi bizzat gören zatlardan dinledik.

Hafız Ali Efendinin en büyük hususiyeti, Bediüzzaman Hazretleri 1926 yılında Barla'ya sürgün edildiğinde büyük bir sadakatle iman ve Kur'an hizmetinde bulunmuş olmasıdır. Risâle-i Nur eserlerinin satır aralarında isminden ve hizmetlerinden çokça bahsedilen ve Nur'un kahramanlarından olan Hafız Ali Efendi'nin hayatını araştırdığımızda, birçok güzel hususiyetlerinin olduğunu gördük.

2007 yılının Aralık ayının son günlerinde bizzat İslâmköy'e giderek yaptığımız araştırmalarda Hafız Ali Efendi'yi daha da yakından tanıma fırsatımız oldu. Onu tanıyan ve bilen canlı şahitlerden ve talebelerinden bazı bilgi ve belgeler elde ettik.

AİLESİ HAKKINDA BİLGİ

Hafız Ali Efendi eşinin ismi, Ümmühan'dır. Salihat-ı nisvândan olan eşi Ümmühan Hanım hayırsever, etrafına iyilik saçan biri olarak bilinmektedir. Ayrıca, bu bahtiyar hanımefendi, Bediüzzaman Hazretlerinin iltifatlarına ve duâlarına mazhar olmuştur. Bediüzzaman Hazretleri bizzat kendisine duâda bulunmuştur.

Hafız Ali Efendinin çocuğu olmamıştır. Eşi Ümmühan Hanım da, rahmet-i Rahman'a kavuşmuştur. Mezarı İslâmköy Kabristanındadır.

İslâmköy'e yaptığımız seyahatlerde İslâmköy Mezarlığı'nda Ümmühan Hanım'ın mezarını çokça aramamıza rağmen bulamadık. Ancak, ruhlarına bir Fatiha göndermekle yetindik. Ayrıca, Hafız Ali Efendi'nin iki kız kardeşi olduğunu, fakat ikisinin de vefat ettiğini öğrendik.

BEDİÜZZAMAN'LA TANIŞMASI

Bediüzzaman'ın 1927 yılında Barla'ya gelmesi, sadece beldenin değil milyonlarca insanın hayatını etkileyecek bir dönüm noktası olur. Kutlu misafir, yıllar sonra Barla'dan ayrıldığında, o güne kadar adı sanı bilinmeyen bu küçük kasaba, artık ülkenin her tarafına kök salmış bir iman hareketinin merkezi hâline gelir.

Barla'daki yılların her ânı, Bediüzzaman ve talebeleri üzerinde çeşit çeşit baskı, takip ve eziyetler altında geçer. Buna rağmen Üstad, yıllar sonra o günleri "hayatının en mesut yılları" olarak yâd eder. Çünkü kader-i İllâhî hayatının en mesut günleri olarak yâd edeceği yıllarını geçireceği insanları etrafında toplar.

İşte bu insanlardan biri de Hafız Ali Ağabeydir. "Bir hoca efendi gelmiş" haberi karşısında Barla'ya giderek Üstadı ziyaret eder. Artık aradığını bulmuştur...

Daha sonra Hafız Ali, Risâle-i Nur Talebelerinin saff-ı evvellerinin mümtaz simalarından biri hâline gelir. Nur'un kahramanı olan bu zât, Bediüzzaman Hazretleri Eskişehir Hapsinden 1936'da çıktıktan ve Kastamonu vilâyetine gönderildikten sonra, İslâmköy'ü ve civarı Nur Talebelerinden bir heyet teşkil eder. Gece gündüz durmadan Nur Risâlelerini bir matbaa gibi el yazılarıyla çoğaltıp neşretmek için, çok büyük gayretler sarf eder. Adeta insanlardan yapılmış bir matbaa makinesi gibi Nur Risâlelerini çoğaltmak için sarf ettiği gayret ve yaptığı büyük hizmetlerden dolayı "Nur Fabrikası Sahibi" ünvanını kazanır. Merhum Atabeyli Tahiri Mutlu Ağabey gibi büyük bir velî insan, 1935'lerden sonra, Merhum Hafız Ali Efendi'nin Nur Fabrikası dairesinde yetişen şahsiyetlerden biridir.

TALEBELERİ HAFIZ ALİ'Yİ ANLATIYOR

İslâmköylü Hafız Ali Ergün Efendi'den ders alan, ona talebe olan zâtları araştırırken, bazılarının hâlen hayatta olduklarını, bazılarının vefat ettiklerini öğrendik. Hayatta olan talebeleriyle tek tek görüştük. İşte, talebelerinin bize anlattıkları hatıralar:

Hacı Hafız Hasan Ergünel

Hafız Ali'den Kur'ân ve Kur'ân hattı dersi alan Hasan Ergünel'in bize ulaştırdığı hatıralar şöyle:

"Ben Üstad'ı 1945'te Emirdağ'da ziyaret ettim. Risâle-i Nur'u 7-8 sene evvel yazmaya başlamıştım. Üstad bizim köye ziyarete geldikten sonra artık tekrar tekrar ziyaretine gittim. İşte bir gün şunu da götüreyim, bunu da götüreyim de duâsını alsın diye çabalıyordum. Üstad'a vardığımda ben hiçbir şey söylemeden dedi ki: 'Kardeşim! Benim talebelerim kader-i ezeldiye tayin edilmişler; onlar bana geliyor, ben hiç kimseyi çağırılmıyorum.'

"Üstad, kalbimi okumuştun... Nasıl ki, Üstad Hazretleri Van'dan çıkarılırken, 'Kader-i İllâhî beni sevk ediyor' diyor. Öyle de 8. Şuâ'da Gavs-ı Azam tarafından isimleri sayılan 7-8 kişi de kader-i ezeldiye sevk edilmiş. Onun için biz çok bahtiyarız. Nasip olmuş... Zannetmeyin ki, herkes kendisi yazmış bu Risâleleri."

"Üstadımız Bediüzzaman Hazretleri, her halde 1954 yılı idi, şimdi Isparta'da müzede bulunan o arabayla İslâmköy'e geldi. 'Ben niye geldim, biliyor musunuz? Ben sizi tebrikeye geldim. Sizin yazdığınız bu eserlerin dünyaya duyurulmasına ve neşrine sebep olduğunuz için sizi tebrikeye geldim' dedi ve gitti. Ben bir müddet sonra Üstad'ı tekrar ziyarete gittim. Şöyle dedi: 'Kim var sizin İslâmköy'de bu risâleleri yazan, sen hepsine selâm söyleyeceksin. 'Sizin yazdığınız bu eserlerin dünyaya duyurulmasına ve neşrine sebep olduğunuzdan dolayı Üstad'ınız sizi tebrik ediyor' diyeceksin' dedi.

"Risâle-i Nur'u binler kalemle en korkulu zamanlarda yazıp neşredenler Isparta ve köylerindeki talebelerdir. Misâl olarak Sav Köyünü göstermek kâfidir. Üstad Kastamonu'da bulunduğu zaman, Isparta'nın yalnız Sav Köyünde bin kadar kalem senelerce Nurları yazmış, çoğaltılmasında çalışmışlardır..."Savlı Marangoz Ahmet (r.h.) diyor ki: 'Bizim köyümüz, üç yüz elli hanedir. İki hoca, bir hacı, üç adamdan başka bütün evlerimize Risâletü'n-Nur girmiştir. Kadınlara, kız çocuklarına varıncaya kadar yazıyorlar. Hatta ümmîlerden--kırk yaşından yukarı--yazı yazan on kadar kardeşimiz vardır.' (Sikke-i T. Gaybi s. 46)

"Bunların yazdıklarının bir kısmı kendi ellerinde kaldı, bir kısmı Türkiye'nin her tarafına dağıldı. Şimdi de Amerika ve Avustralya'ya kadar yayılmaya devam ediyor. Demek ki, Üstad'ın o zamanki müjdesi tahakkuk ediyor İnşallahu Teâlâ."

.....

Hasan Ergünel Ağabey, çok güzel bir yazıyla yazılmış kitabı gösterdi bize. "Bu sizin yazınız mı?" diye sordum.

“Yok! Bu, benim hocamın yazısıdır” dedi. Onun hocası Hafız Ali Ağabey’den başkası değildi.

“Ben beşinci sınıfta yazmaya başladım, hâlâ da yazıyorum. Siz de mümkünse eski yazıyı öğrenin, bunları okuyun. Bakın bu Otuz Üçüncü Söz (Pencereler) Risâlesi, bunu kendim yazdım. Dünyanın fenlerinden istifade ediyoruz. Bende bütün külliyat var, fakat o zamanki ağabeylerin yazıları o kadar güzeldi ki, o yüzden utandım, Üstad’a götürmedim.

“Ahirette Risâle-i Nur Talebelerinin bayraktarı olacak Hafız Ali Ağabey nasıl bir insandı?” diye sordum Hasan amcaya. Şöyle dediler:

“Kendisi imamdı ve hafızdı. Gayet güzel Kur’ân-ı Kerim okurdu. Çiftçilik de yapıyormuş. Onun evi köyün öbür tarafında idi. Risâle-i Nur’a intisaptan sonra devamlı yazar, akşam namazından yatsıya kadar duâlarını okurdu. Yatsıyı talebeleriyle kılar, fazla oyalanmadan yatardı. Şafaktan evvel kalkar, Cevşen’ini okur, sonra talebeleri gelirdi. 10-15 çocuk okutuyordu; dört tane hafız çıkardı. Namazdan sonraki tesbihatı hep bir ağızdan sesli yapıyor, Kur’ân okunduktan sonra da dağılıyorduk. Bir kısmımıza da yazdırıyordu. İşte o yazanlardan biri de bizdik...”

.....

“Sene 1943 idi... Ben külliyatın büyüklerini yazmıştım, bir de küçükleri yazmaya başladım. Yirmi Dokuzuncu Söz’ü yazdım, hocamın (Hafız Ali Efendi) yanına gittim. Yanına oturttu beni; baktı, baktı, dedi: ‘Kardeş! Ben bugün kabristanı ziyarete gittim, onların ahiret azıkları hiç yoktu. Öyle vaveylâ ediyorlardı ki, ben o acıyı gördüm, dağlara kaçsam unutamayacağım...’ Hocam ağlıyordu...”

“Hocam Hafız Ali de ehl-i velâyet, ehl-i keşifti, çok defa gelip gidenlerin isimlerini söylerdi... Mübarek öyle bir veliydi. Hatta risâlelerde okumuşsunuzdur; Üstad Barla’da iken, ‘Benim duama âmin diyor, Hafız Ali burada mı?’ diye soruyor. Bazı zaman mektuplar gelmediğinde Santral Sabri Ağabeyin köyüne (Bedre’ye) doğru ‘Ya imam! Mektupları göndermezsen indallah mes’ulsün...’ diye bağırır ve duyururdu. Kastamonu Lâhikası’nda Üstadımızın, Hafız Ali Ağabeyin velâyetine iş’ar eden ifadeleri vardır: ‘Hafız Ali kardeş! Bir zaman Barla’da Cuma gecesinde duâ ederken, senin âmin sesini iki defa sarıhan işittim. Arkama baktım, dedim: ‘Hafız Ali ne vakit gelmiş?’ Dediler: ‘O burada yoktur.’ Ben şimdi o vakıadan diyebilirim ki, üç dört saat mesafeden duâma âminini işittirmesi, 30 günlük mesafeden buradaki zaif dâvet ve duama kuvvetli ve tesirli bir âmin hükmünde olan yazıların imdadıma yetişmesi, çok manidar bir tevafuktur.’ (Kastamonu Lâhikası, s. 30)

“...Hafız Ali’nin bu mektubunu aldığımdan ya altı, ya yedi gün evvel, Karadağ’dan birden diyordum: ‘Yahu! Ata et, aslana ot atma; aslana et, ata ot ver.’ Bu kelimeyi, beş- altı defa, hoşuma gitmiş, tekrar ediyordun. Ya Hafız Ali benden evvel yazmış, bana da söylettirdi veyahut ben evvel söylemişim, ona yazdırmışım... Yalnız bu garip tevafukta bir farkımız var: O, öküze ot demiş; ben ata ot demişim!’

(Kastamonu Lâhikası, s. 255)”

Yeni Asya / 17.03.2010